BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI Eylül 1999 Sayı:129

İNSANLIĞI ANCAK VE ANCAK EZİLENLER KURTARACAK!

12 Eylül Askeri Faşist Darbesi'nin ardından yaklaşık yirmi yıl geçti. Bu darbenin hemen ertesinde düzenlenen 1982 anayasasıyla birlikte, başta Milli Güvenlik Konseyi olmak üzere, neredeyse tüm yasama ve yürütme faaliyetini icra eden karar alıcılar ve uygulayıcıların, her türlü denetim ve kovuşturmanın dışında tutulması, yani geçici 15. Madde ile darbe yapanların yargılanamazlığı resmileştirilmişti.

Şu günlerde, tam da darbenin yıldönümünde, 15. Maddenin son fıkrasında yer alan "Bu dönem (12 Eylül 1980'den TBMM Başkanlık Divanı oluşuncaya kadar ülkenin Milli Güvenlik Konseyi'nce yönetildiği dönem) içinde çıkarılan kanunlar, kanun hükmünde kararnamelerle 2324 sayılı Anayasa Düzeni Hakkında Kanun uyarınca alınan karar ve tasarrufların Anayasaya aykırılığı iddia edilemez" hükmü Ekim ayında meclis gündemine sunulması yönelimine girildi. Ve Yargıtay Başkanı Sami Selçuk'un konuşmaları, Başbakan ve Cumhurbaşkanı da olmak üzere tüm devlet yetkilileri ve sözcüleri tarafından yoğun bir biçimde alkışlandı. Ortalıkta Avrupa Birliğine girmemizin artık kaçınılmaz olduğu

ve bunun gereklerinin yerine getirilmesi yani ülkenin demokratikleşmesi için gereken ufkun devlette olduğunu ifade eden birçok tartışma, bir çok köşe yazısının çıkışı, medyanın görünürdeki genel yönelimi yansıtışı oldu.

Oysa bizim açımızdan bütün bu davranışlar ve bütün bu kandırmacalar, hala 80 darbesinin devamında ısrardan, halkın uyanışını engellemekten başka hiçbir şey ifade etmemektedir. 80 darbesinden bugüne gelen ve değiştirilmesinde ısrar edilen şey, yani 15. Madde büyük bir dönemeç olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Ve 80 darbesinin asıl niteliğinden ve asıl hasarlarından zerre kadar söz edilmemektedir.

Gelinen süreçte doğal bir afetle birlikte, esasta düzenle barışık yaşamaya alışmış bir halk, ölümle yüzyüze gelerek, buna sebep olanlara karşı öfkelenmiştir. Sesini çıkarmaya başlamıştır. Bunca emeğine rağmen, canının dahi devlet için ne kadar önemsiz olduğunu görmüştür. Ne var ki 80 sonrası yaratılan kişilikler, yaşadıklarını unutmaya, bunu isyana dönüştürmemeye, öfkesini hemen durultmaya, hesap sorma isteğini yüreğinin derinliklerine gömmeye alıştırılmış bir kişiliktir. Yaratılan bu kişiliklerin yıkılması, çelişkilerin yoğunlaşarak kıvılcıma dönüşmesiyle ve devrimcilerin iradi müdahalesiyle mümkün olacaktır. Halkın isyankarlığını harekete dönüştürmesiyle mümkün olacaktır.

80 darbesi dönemi, sınıf mücadelesinin geliştiği, kurulan hükümetlerin uyguladıkları bütün şiddetlere rağmen, halkı sindiremediği, bu çaresizlikle Ecevit hükümetinin başta olduğu bir dönemde Maraş katliamının gerçekleştirildiği, ekonomik çıkmazların hat safhaya vardığı, hükümetlerin bile kurulmakta zorlanıldığı, partiler arasındaki kutuplaşmaların hat safhada olduğu, birbirlerini yediği, cumhurbaşkanı seçiminin dahi tur üstüne tur oylamalarla gerçekleştirildiği bir dönemdi. Devletin yönetemez hale geldiği ve halkın "susturulması gerektiği" kadar yüksek bir sesle bağırmaya başladığı bir dönemdi. Darbeyle birlikte bütün Demokratik Kitle Örgütleri kapatıldı. Türk-İş dışındaki sendikalar kapatıldı. 30 bin kişi siyasi mülteci oldu. 14 bin kişi "vatandaşlık"tan çıkarıldı. Binlerce işçi işten atıldı. Yüz binlerce kişi gözaltına alındı. Tonlarca kitap-gazete yakıldı. Filmler yasaklandı. Halka ve devrimcilere 90 günlere varan işkenceler yapıldı. Yani kısaca, halka karşı korkunç bir ideolojik mücadele başlatıldı ve bu mücadelenin gereği olarak da, halkın bütün olumlu değerleri yok edilmeye yerine yoz ve çarpıtılmış değerler hızla yerleştirilmeye çalışıldı.

Ve bugün atılan bütün adımlar, farklı görünümlü birer devamlılıktan ibarettir. Son yaşadığımız depremde, on binlerce insan ölümle burun buruna gelmiş, on binlercesi yaşamını yitirmiştir. Ve bu tür afet durumlarında müdahaleden birinci derecede sorumlu olan Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezidir. Bu merkez 1997'nin başında resmileşmiştir. Bileşimi, Başbakanlık, Genelkurmay Başkanlığı, bakanlıklar, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği, kamu kurum ve kuruluşları ile ilgili özel kuruluşlardan oluşmaktadır. Hizmetlerin yürütülmesinden Genel Kurmay Başkanı, Bakanlar, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri ile kamu kurum ve kuruluşlarının en üst düzey yöneticileridir. (Ki bu merkez dahi Anayasanın 7. Maddesi çiğnenerek, TBMM'yi bir çok açıdan işlevsizleştirerek, halkın iradesini bir kez daha darbeleyen ve halkın yükselebilecek sesine müdahale amacıyla kurulan -grev, iş bırakma eylemi, büyük nüfus hareketleri, terör vb. durumlar bu merkezin yetki alanı içindedir- bir oluşumdu).

İşte ülkenin bütün üst düzey kurumlarının birleştiği bu tek merkez, yani devletin ta kendisi, halkı acılarıyla başbaşa bırakmaktan bırakalım rahatsızlık duymayı, insanın insanlıktan kopuşunun en vahşi görüntüsü olarak karşımıza çıkmıştır. Halkın acı ve çaresizlik içerisinde kıvrandığı bu dönemde, böyle bir afet dahi kar kapısı haline getirilmiştir. Daha deprem bölgesine gitmesi gereken kurtarma, sağlık vs. ekipler ulaştırılamamışken, devlet yetkilileri, Londra'da, bir ekonomik yatırım anlaşması imzalamaya gitmiş, emperyalist kan emiciler ülkenin depremden etkilenmediğini ve yatırım açısından çok verimli bir bölge olduğunu dile getirmeye başlamışlar, daha

gönülmemiş ceset kokularıyla ve acılarla kavrulan bir toprak parçasının nasıl kar kapısı haline getirileceği noktasında buldukları çözümün rahatlığıyla, ardından halkın nasıl kandırılacağı planlarına girişmişlerdir.

Bu arada çetelerin, mafya babalarının ve bunların başına çöreklenen, devletin emniyet teşkilatları içerisinde yer alan İbrahim Şahin gibi unsurların faydalanabileceği af yasaları, daha birkaç ay önce halkın yoğun tepkilerini alan, ve bu tepkilerin sokaklara taşmasına sebep olan sosyal güvenlik reformu yasa tasarısının onayı, arkasından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan'ın çıkıp "hiç kimse anayasa mahkemesine baş vurmasın, sonuç alamaz, bu iş bitmiştir" deyişi devletin niteliğindeki değişim seyrinin ne yönde olduğunu apaçık göstermektedir.

80 darbesinin ardı arkası kesilmemiştir. Ve bugün, darbe döneminin bitmiş gibi gösterilme çabaları, halkın bunca acısının öfkeye dönüşmesinin önüne set çekme çabalarından başka bir şey değildir. Daha dün "devlet nerede" diye manşet atanların, bugün "değişiyoruz, demokratikleşiyoruz" deyişleri, kime hizmet ettiklerinin, kimin yanında olduklarının, halkın tepkilerini dile getirişlerinin dahi, halkı susturmak için olduğunun, göstergesinden başka bir anlama gelmiyor. Ülke emperyalizme günden güne daha bir peşkeş çekilirken, bağımlı bir ülkenin halkının üzerinde faşist diktatörlük estirilirken, yasalar halkın beynine balyoz gibi indirilirken, kalkıp da "anayasal bir devlet" olma hikayelerini anlatmak ve bunu ülkenin gündemine oturtmak, sadece ve sadece halkın öfkesinin isyana dönüşmesini engelleme çabasıdır. Ve bu da 80 darbesinin politikalarının hala uygulanmakta olduğunun ifadesidir.

Bugün bir akım yaratılmaya çalışılmaktadır. Bu akım, "Avrupalılaşmamız her şeyin çözümü olacaktır" akımıdır. Avrupa Birliği'ne girmemiz demokratikleşmemizi, halkın sesini rahatlıkla haykırabileceğini, refah düzeyinin artmasını, düşünce özgürlüğünü sağlayacaktır, işkencelerin kalkmasını, copların susmasını getirecektir! Çözüm emperyalizmle daha fazla kucaklaşmaktır! Bütün bu çabalar, devrimcileşmeyi engellemek, devrimci dinamikleri yok etmek, devrimlere bağlanan umutları toprak altına gömmek, artık çağın değiştiğini ve çözümlerin bu cephelerde aranması gerektiğini zihinlere kazımak amacını taşımaktadır. İdeolojik saldırıların araçlarıdır.

İnsanın insan yerine konmadığı, insan canının bu kadar ucuz olduğu, sevgilerin, umutların bu kadar kolay ve acımasızca toprağa gömüldüğü bir düzen içinde yaşamamız, sömürünün-kar hırsının vardığı boyutun sonucudur. Ve bunca yaşananlar karşısında bile, halka yardım etmek bir yana ona karşı ideolojik bir mücadele verilmektedir. Düşünmemesi, sorgulamaması, boş hayallerle yaşamayı, yani kısaca insanlığın kurtuluşu için çaba sarfedenlerin ebediyyen susması için uğraşılmakta, savaşılmaktadır. Ve bugün bu acıların içerisinden kin bilenerek çıkarılmalıdır. Halkın kini bilenmelidir, halkın kininin toprağa gömülmesine izin verilmemelidir. Devrimciler bunca oyun karşısında, kenidini, gücünü yapabileceklerini küçümsemeden hep birlikte ve halkın kinini de bileyerek mücadeleyi yükseltmekten asla ve asla taviz vermemelidir. Bunca acının unutulmaması için sürekli zihinler ve yürekler canlı tutulmaya çalışılmalıdır.

Gelinen süreçte doğal bir afetle birlikte, esasta düzenle barışık yaşamaya alışmış bir halk, ölümle yüzyüze gelerek, buna sebep olanlara karşı öfkelenmiştir. Sesini çıkarmaya başlamıştır. Bunca emeğine rağmen, canının dahi devlet için ne kadar önemsiz olduğunu görmüştür. Ne var ki 80 sonrası yaratılan kişilikler, yaşadıklarını unutmaya, bunu isyana dönüştürmemeye, öfkesini hemen durultmaya, hesap sorma isteğini yüreğinin derinliklerine gömmeye alıştırılmış bir kişiliktir. Yaratılan bu kişiliklerin yıkılması, çelişkilerin yoğunlaşarak kıvılcıma dönüşmesiyle ve devrimcilerin iradi müdahalesiyle mümkün olacaktır. Halkın isyankarlığını harekete dönüştürmesiyle mümkün olacaktır. Devrimciler böyle bir süreci es geçmeden payına düşeni mutlaka yerine getirmeli, devletin "unutturma" politikaları karşısında tüm gücüyle harekete geçebilmelidir. Zora karşı zorun elden bırakılışı, halka bu yönlü gidilemeyip bu politikalar karşısında uyanıklaştırılamayışı, insanlığın, insanlığa ait tüm olumlu değerlerin, bir avuç sömürücüye peşkeş çekilmesi olacaktır. İnsanlığı ancak ve ancak ezilenler kurtaracaktır. Bunun dışında çaba sarfettiğini söyleyen tüm sömürücüler, işte bugün olduğu gibi, kanımız üzerinde dahi kar hesapları yapmaktan başka göze, bilince ve yüreğe sahip olmayacaktır.

HALK SAVAŞI STRATEJİSİ ÜZERİNE

Savaşların yapıcı ve yıkıcı yönü iki sınıfın stratejisi ile ilintilidir. Her yeni sınıf eskiyi ortadan kaldırmak zorundadır, bu onun yıkıcı yönüdür. Ama yıkarken bunun yanında yeni toplumsal süreci de inşa etmesi, yeniye geçiş için zorunlu olma niteliği taşıması onun yapıcı ve ilerici yönüdür.

Proletaryanın sömürge, yarı-sömürge, yarı feodal ülkelerdeki savaş stratejisinin adı da Halk Savaşıdır. Bu strateji en üstün ve bundan daha başka üstün olabilecek bir strateji yoktur. Çünkü proletarya en devrimci sınıftır. Güzelliklerin toplumu olan sınıfsız toplumu inşa edecek tek sınıftır. Proletarya bu yüzdendir ki, ondan sonra gelebilecek başka sınıf olmadığına göre onun savaş stratejisi de en üstün ve en son savaş stratejisidir.

Halk Savaşı stratejisinin yaratıcısı ve bizzat onun uygulayıcısı, proletaryanın yaratacağı topluma giden yolun göstericilerinden olan Mao'dur. Başkan Mao, proletaryanın ideolojisinin ulaştığı en üst noktanın ifadesidir. Diyalektik materyalizme yaptığı engin katkıların yanında proletaryaya zaferi elde edebilmenin savaş stratejisini –Halk Savaşını- armağan etmiştir. Halk Savaşının yaratıcısı ve uygulayıcısıdır.

Halk Savaşının uygulandığı her yerde ilkelerden şaşılmadığı ölçüde zafer kazanmak imkansızdır. Yaşanan Vietnam, Çin, Peru vb. diğer ülkelerin deneyimleri bunun en somut ifadesidir.

Halk Savaşını bu kadar güçlü kılan nedir? Onun siyasi ve askeri yönü nedir? Bunlar kavranılmadan Halk Savaşını anlamak ve onun ışığından faydalanabilmenin imkanı yoktur. Sözde Halk Savaşçılığından kurtulmak için Halk Savaşını iyi kavramak ve onun ülkemiz somutluğundaki özgüllüğünü oluşturmalıyız.

Halk Savaşı, adı üstünde olduğu gibi halkın-kitlelerin savaşmasıdır. Kitlelerin kendi mücadeleleri olan devrim mücadelesine katılmasının ve savaşmasının adıdır.

"Devrimci savaş yığınların savaşımıdır ve bu savaş ancak yığınlar seferber edilerek ve ancak yığınlara dayanarak yapılabilinir." (Mao) Savaşını yığınlardan ayrı soyut bir şey görmek devrimin gerçekliğini, kitlelerin gücünü kavramamanın, onlara güvensizliğin bir ifadesi olabilir ancak. Kitleler her şeyin ama her şeyin yaratıcısıdır. Dağı delen, demiri eriten güç ancak kitlelerdir. Kitleler olmadan girişilecek bir savaş başından itibaren yenilgiye mahkumdur. Kitlelere dayanmayan, onları savaştırmayan bir hareket susuz bir derede kalmış bir balığa benzer.

Temel prensip, kitlelerin gücüne inanmak, onların tarihteki deneyimlerinin, tecrübelerinin

enginliğini görmek ve bunların savaş içersinde işlenmesi ve giderek daha bir üst boyuta sıçratılacağı bir savaşın verilebilmesinin yolunun kitleler içersinde olmak, onlara ideolojinin değerini, tüfeğin önemini kavratmak olmalıdır.

Kitlelerin savaştırılması esastır. Kitleler bunun önemini kavradığında, hiçbir güç karşılarında duramaz, eriyip gider. Tüm zalimleri, sömürücüleri ancak kitleler ortadan kaldırabilir.

Halk Savaşı, uzun süreli bir savaşımdır. Devrim mücadelesini uzun süreye yayarak düşmanı yıpratırken bir yandan da yeni iktidarı inşa eder. Kitleleri bu uzun süreli savaşım içersinde siyasi olarak en üst seviyeye ulaştırmayı amaçlayarak onların, yeni iktidarın inşa edilmesinde aktif bir rol oynamasını sağlar. Kitlelerin devrime ve savaşa bilinçli ve aktif katılmaları Halk Savaşında kilit faktördür.

Halk Savaşında önemli faktörlerden biri de; KP önderliğinde savaşın verilmesidir.

Siyasetin silaha kumanda etmesi esastır. Silahı şekillendirecek, ona yön verecek siyasettir. Siyasetin kumandası olmadan verilecek bir savaş kör kurşun sıkmak gibidir.

Devrim mücadelesinin başarıya ulaşması için Halkın Ordusu olması gerekir. Halk Ordusunun olmadığı bir savaş, baştan kaybedilmiş bir savaştır.

İşte Halk Ordusunun inşa edilmesi gibi önemli bir görevde ancak Halk Savaşı içersinde sağlanabilir. Hiçbir şey bir anda oluşmaz. Halk Ordusu da ancak savaş içersinde adım adım inşa edilebilir. Halkın silahlı örgütünün gerçekten ordulaşmasının yolu ancak karşıtıyla savaşa savaşa pratik içersinde inşa edilmesiyle sağlanabilir.

Baştan gerilla birlikleri biçiminde var olan bir savaş zamanla gerilla birliklerinin savaş içersinde güçlenmesiyle daha büyük birliklere dönüşerek ve bu güç son süreçte ordu olabilmenin niteliklerini kazanacaktır. Halk Savaşının temel siyasetlerinden biri de parça parça ilkesidir. Her olaya yaklaşım "parça parça" gelişimi barındırır. İktidarın parça parça alınması siyasetinin bir ürünüdür bu perspektif.

Halk Savaşını diğer tüm savaşlardan ayıran en önemli özelliklerden biri: Yeni İktidar'ın savaş içersinde parça parça inşa edildiği, KSİ'lerin oluşturulmasıdır. Yeni İktidarın inşa edilmesini ta başından hayata geçirmesidir. KSİ'lerin tümünün birleşmesiyle Yeni İktidar merkezileşecek, devrim tamamlanacaktır.

Devrimci bir kızıl ordu inşa edebilmek ve eski düzeni paramparça edebilmek üzere kitlelerin siyasi seviyelerini yükseltmenin tek yolu gerilla savaşıdır.

Halk savaşının askeri yönünün esas ayağını oluşturan gerilla savaşı verilerek iktidar ve iktidar organları parça parça inşa edilebilecektir. Gerilla savaşını tanımlayacak olursak; düşman güçlerini rahatsız etmek, peşinden koşuşturup yormak, zayıf kollarına vurmak, parça parça yok etmek yöntemleriyle zayıf güçlerinin üstün bir kuvvete varma metodudur.

Yani, doğru savaş metodu kullanmalı, daha çok zafer kazanmalı, daha az hata yapmalı ve düşman güçlerini sürekli imha edip uzun süreli, zorlu ve karmaşık mücadele yoluyla, kendi güçlerimizi büyütmeli ve böylece stratejik savunmada olma durumumuzu, stratejik üstünlük ve inisiyatife dönüştürmeliyiz.

Gerilla savaşı vur-kaç taktiğidir. Düşmanın "güçlü" olduğu alanlarda düşmanı yıpratma politikasıdır. Düşmanı askeri ve psikolojik olarak yıpratarak kitleler içersinde güven sağlamaktır. Kitlelere düşmanın güçsüzlüğünü pratikte göstermektir.

Gerilla savaşında taktik; düşman ilerleyince geri çekilmek, durduğunda taciz etmek, geriye çekildiğinde kovalamak ve vurmaktır.

Halk Savaşı şu üç aşamadan oluşmaktadır:

a- Stratejik Savunma b- Stratejik Denge c- Stratejik Saldırı

Birinci evre düşmanın taktik olarak güçlü bizim ise güçsüz olduğumuz dönemdir. Bu dönemde düşmanı yıpratmak ve kitleler içersinde kök salmak esastır. Gerilla birliklerini büyütmek ve onları bir ordunun niteliklerine kavuşturma anlayışı vardır. Son sürecinde KSİ'lerin oluşturulmaya başlandığı dönemdir.

İkinci evre düşman güçleriyle bizim aramızda bir dengenin kurulduğu evredir. Zaman zaman mevzi savaşlarının olduğu bir dönemdir. Ülke topraklarında önemli bir oranda güç olunduğu KSİ'lerin kurulduğu, bunların yaygınlaştırıldığı bir süreçtir.

Halk Savaşı kır-şehir diyalektiğinin uygulandığı en güzel örnektir. Esas faaliyet alanı düşmanın güçsüz olduğu kırsal bölgelerden savaşı başlatmaktır. Buralardan düşmanın askeri olarak güçlü olduğu bölgelere-alanlara kayma siyasetidir. Şehirlerdeki mücadele kırdaki mücadeleye tabidir. Kırdaki mücadelenin gelişip güçlenmesine hizmet eder. Şehirdeki işçi sınıfı içersinde örgütlenmek esastır. İktidar, şehirlerdeki işçi sınıfı ve emekçi yığınların genel grev-genel direnişle bütünleşen silahlı ayaklanmalarla beraber iktidarı devirecektir.

Halk Savaşı ne tek başına kırdır, ne de şehirdir. Bu ikisinin ortak birlikteliğinin kurulduğu kır merkezli, kır başlangıçlı bir savaşımdır.

Halk Savaşını özetlersek:

1- Halk kitlelerinin devrime ve savaşa bilinçli ve aktif olarak katılımları Halk Savaşında kilit faktördür.

2- Proletarya ideolojisinin en yetkin siyaseti ve bu siyasetin askeri sürdürülüşüdür. MLM parti önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan, halkın devrimci birleşik cephesini yaratma becerisini gösteren, emperyalizm-komprador kapitalizm ve feodalizmi hedefine koyan bir devrim stratejisinin bütünlüklü amaçlarını gerçekleştirme siyasetiyle sürdürülen silahlı mücadeledir.

3- Halk Savaşı, iktidarı elde etmeyi namluların ucunda gören politik mücadelenin en yüksek biçimidir.

4- Halk Savaşı tutarlı anti-emperyalizm ve anti-feodal bir savaş olarak gelişir, sonuçlanır.

5- Halk Savaşı stratejisi, kitlelerin savaşıdır.

6- Halk Savaşının temel ilkelerinden biri kitlelerin devrimci potansiyeline güvenmektir.

7- Halk Savaşı stratejisi gerilla savaşı temelinde küçük şehirlerde ve kırlarda şu veya bu tipte üs alanları inşa etme temelinde, şehirleri kırdan kuşatma şeklindeki stratejik hattı izler.

8- Halk Savaşı teorisi ve stratejisi, salt askeri bakış açısı değildir. Bu, askeri zafer ve kitleleri yeni iktidarı kurmak için eğitme, onları emperyalizmi ve gerici sınıfları devirebilmek için örgütlemek ve proletaryanın önderliği altında yeni bir toplum inşa etmek için hazırlamak amaçlarını güder. Yeni düzeni siyasi olarak güçlendirmek amacıyla geliştirilmiş bir stratejidir.

Halk Savaşı stratejisi, siyasi, iktisadi, ideolojik, kültürel ve askeri faktörlerin bir bileşiminden meydana gelir.

Halk Savaşının ideolojik bir bileşeni vardır, yani kitleler en iyi şekilde eğitilmeli ve siyasi iktidar organlarının inşasında seferber edilmelidir ki, savaş süresince eğitilmiş, yüksek seviyede bilinç ve ideolojik sağlamlık kazanmış ve toplumun bütün kontrolünü ele geçirdikleri ve onu yeniden örgütledikleri ana hazırlanmış olsunlar.

Her sınıf daima kendi savaş stratejisini yaratmıştır ve her zaman üstün strateji olan strateji kendisinden geri olanı yenmiştir, çünkü sınıf en üstün stratejiye sahiptir ve bunun günümüzdeki adı Halk Savaşıdır.

"Yaşasın halkın devrimci ordusunun öncüleri! Bu nefret edilen herhangi bir kişiye karşı düzenlenmiş bir komplo değildir. Bu bir öç alma eylemi değildir. Bu basit bir gözdağı verme eylemi değildir. Hayır! Bu güç ilişkilerini hesaba katan, iyice düşünülmüş ve hazırlanmış bir başlangıçtır, bu devrimci ordu tugaylarının eylemlerinin başlangıcıdır." "Çok şükür devrimci bir yokluğu nedeniyle devrimin tecrit olmuş teröristler tarafından 'yapıldığı' günler geride kaldı. Bomba artık bireysel 'bomba fırlatıcısının' silahı olmaktan çıkmış ve halkın silahlanmasında vazgeçilmez bir unsur haline gelmiştir." (Lenin)

Eğer stratejik bakış açımızda düşmanı yenmek için gerekli cesaret ve kararlılığa sahip değilsek, kaçınılmaz olarak yenileceğiz. Güçlü olanın son tahlilde halk kitleleri olduğunu kavramazsak, hiçbir mücadelede zafer kazanmaya muktedir olamayacağız.

PROLETER DEVRİMCİ KÜLTÜR VE PROLETER AHLAK

Toplumun düzenli yerleşik yaşama geçmesi olgusu, sınıfların oluşumunu da hızlandırmıştır. Toplumun erkini şekillendirmesi devletin ortaya çıkışını da beraberinde getirmiştir. Eskiden bugüne toplum ve devlet biçimlerini –bir devlet olmamakla birlikte komünal- köleci, feodal, kapitalist ve sosyalist devlet şeklinde genişletebiliriz. Bu devlet biçimlerinden sonuncusu diğer sınıflı devlet biçimlerinden farklı olarak azınlığın değil çoğunluğun devletidir ve sönmeye doğru giden bir devlettir. Proletarya diktatörlüğü devleti bir köprü olarak anarşistlerle bizleri farklılaştıran bir niteliğe sahiptir. Devletin oluşumu bütün toplumsal kesimlerin belirli imgeler-kurallar çerçevesinde bütünlüklü-organik yaşamının (iktisadi, politik, sosyal, askeri, kültürel, ideolojik) şekillenişini de yaratmıştır. Sınıflı toplumlarda egemenler üsttekilerdir, burjuvazidir.

Devletin sınıflı toplumlardaki bu ayrışması –kopuşması- iktisadi biçim üzerinde bir üst yapının inşasına da sınıfsal bir içerik kazandırmıştır. Ahlak, sanat, hukuk, politika, felsefe, ideoloji vb. üst yapının şekillenişleridir. Bu şekilleniş soyut ve estetik toplumsal kesimlere üleşimi ve dağılımı da düzenler. Kapitalist toplumda egemen olan kültür ve ahlak da burjuva şekillenişlidir. Toplumun sınıflara ayrışması değişmediği sürece egemen biçim böyle olmaya devam edecektir. Çünkü toplumun iktisadi şekillenişi kendiliğinden –objektif- bir şekilde üst yapının değişimini hızlandırır ya da yavaşlatır ama önleyemez.

Ve diğer taraftan kapitalizmin –kapitalist toplumun- gözle görülür karşıtlıkları eskiyenin sonunun görüldüğü aletleri de yaratmıştır. Kapitalist toplum da her şeye egemen olan sermayedir. Ama sermaye konumu gereği karşıtlıklarını da şekillendirdiği için proletarya tarih sahnesindeki yerini almakta gecikmez. Kendiliğinden ama farklı bir şekilde sermayeye karşı mücadele aletlerini oluşturur ve kavgayı büyütür, genişletir. Sonuçta ilgilendiğimiz konu bakımından proletaryanın devrimci kültürü ve proleter ahlak; soyut ve köreltici, bireyci burjuva kültürünün ve ahlakının karşısına burjuvazinin ulaşamayacağı bir görkemlilikle dikilmekte gecikmez.

Her bir yaklaşım biçiminin kendisine temel aldığı şey ideolojidir. Burjuva devrimci kültürü ve ahlakı serbest rekabetçi dönemdeki seçkin görkemini yitirmiştir. Ve tarihsel sürecini doldurduğu için eskimiş, toplumun oluş, hareket ve birliğinin gelişimine yardımcı olmayan faydasız bir kültür ve ahlak konumunu almıştır. Kapitalizmin soyut burjuva kültürü ve burjuva ahlakı kitlelerin uyutulmasına-uyuşturulmasına ve bireyciliğe hizmet eden ('bırakınız yapsınlar' 'olmak ya da olmamak' 'bana dokunmayan yılan bin yaşasın' 'gemisini yürüten kaptandır') gericiliğin ululaştırılmasıdır. Burjuva kültür ve burjuva ahlakı güce tapınıcı, itaatkar, içe kapanık hizmetkarlar faraziyesidir. Bu sebeple egemen düzende proleter devrimci kültür ve proleter ahlakı, burjuva baskı ve 'terörize' sonucunda edilginleştirilmektedir. Ama toplumsal muhalefetin her bir genişlemesini büyük bir saldırganlıkla bastırma ve terörize etme kavgasını en devrimci sınıf olan proleter kesimlerin öncülüğünde zulme ve baskıya karşı ortak çıkarlar ekseninde büyütmek görevimiz olmalıdır.

Sorunun sunuluşunda şu şekilleniş esaslı bir temel olarak görülmelidir. "... Çin'de kapitalist ekonominin doğmasından bu yana Çin toplumunun niteliği yavaş yavaş değişmiştir. Gerçi feodal ekonomi hala hüküm sürmektedir, ama Çin artık bütünüyle feodal bir toplum değil, yarı-feodal bir toplumdur. Feodal ekonomiyle kıyaslayacak olursak, bu kapitalist ekonomi yeni bir ekonomidir. Burjuvazinin, küçük burjuvazinin ve proletaryanın siyasi güçleri, bu yeni kapitalist ekonomiyle birlikte ortaya çıkıp gelişen siyasi güçlerdir. İşte yeni **kültürde**, bu yeni ekonomik ve siyasi güçleri ideoloji alanında yansıtmakta ve onlara hizmet etmektedir. Kapitalist ekonomi olmasaydı, küçük burjuvazi ve proletarya olmasaydı, yeni **ideoloji** ya da yeni kültür ortaya çıkmazdı.

Bu yeni sosyal, iktisadi ve siyasi güçler, eski siyasete, eski ekonomiye, eski kültüre karşı olan bütün devrimci güçlerdir. Eski siyaset, ekonomi ve kültür iki bölümden oluşmaktadır. Bunlardan biri Çin'in yarı-feodal siyaseti, ekonomisi ve kültürü, ötekisi ise emperyalizmin siyaseti, ekonomi ve kültürüdür. Bunların her ikisi de kötüdür ve bütünüyle yok edilmesi gerekir. Çin toplumunda yeni ile eski arasındaki mücadele gerçekte halkın yeni güçleri (çeşitli devrimci sınıflar) ile emperyalizmin ve feodal sınıfın eski güçleri

arasındaki bir mücadeledir, devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadeledir." (s. 20, Kültür, Sanat ve Edebiyat Üzerine, M. Zedung, Berfin yy.)

Deneyimlerimiz yeni şeylerin başlangıçta bir dışlanmışlıkla, şatafatlı saldırılarla ve hoşnutsuzlukla karşılandığını ve yüzyıllardır empoze edilen tutucu yanın kökleşmiş öğelerinin bu yeni şeyin genişliğini açığa çıkartmamada inatçı bir direngenlik gösterdiğini tanıtlamaktadır. Kitleler denenmiş olan şeylerden uzun bir mücadele yürütmeksizin **kolayca** vazgeçmek istemezler ve sınıflı toplumlarda yaşadıkları deneyimler yığınların bu şekillenişinde ne kadar katı ve üstün görüşlü olduğunu tanıtlamaktadır. Bu sebeple onlara yeni bir kültür götürürken imha olmak istemiyorsak uyanık olmalıyız. Onların bu yeni kültürü şekillendirmesinde ve işlemesinde seçkin bir namusluluğa ve mütevaziliğe sahip olduğumuz gösterilmelidir. Çünkü kavgada militanlık **namuslu bir gösterişlilik** meselesidir. Bu şekilleniş uyanık bir bütünleyicilikle matematiksel bir hesap dışı olan faydalı bir literatürün sonuçlarıdır.

Kitlelerin eskiye bağlılıkları onların tarihsel deneyimlerinden gelir ve aynı zamanda onların bu eskiye bağlılıkları yeniye karşı da tam bir kuşkuculukla –**projeli ve hızlı**- sabitlenmelerine sebep olur. Kitleler yeninin faydalarını bir kez tanıtladılar mı onun görkemli genişletilmesinde hiçbir kuvvet engelleyici olamaz. Kitlelerin fedakarlığı basit, düzensiz ama öylesine devasadır ki, bütün mesele onu amaç-sonuç diyalektiğiyle uyutmamaktır. Buradan hareketle devrimci kavgamızın her döneminde kitlelerin dolaylı şekillenişlerini a-kendiliğindenliğini, b- sonuç alma eğilimini, c-devrimci projelerin ışığında çözümlemeliyiz. Sınanılacak yeni şeyler, devrimci kavganın militanlarını genişlemesine kitlelere yakınlaştırmalı, onları soyut ve karmaşık olmayan 'tenkitçileri' durumuna yükseltmelidir. Düzen içi umutları dıştalayan, güce tapınmacılığı dıştalayan, statüye dış olan anlamında. Dolayısıyla kitlelerin bilincini dıştalamamak, onları uyutmamak, küçümsememek, alay etmemek, pozculuk, boşboğazlık vb.yi geriletmektir. Statüleri bir zeka şekillenimi olarak görülürse bunlar görkemli bir namusluluğun faydalarıdır.

Bu olguları kitlelere tanıtlayabilmek için kitlelerin değer yargılarını, kültür deneyimlerini, sosyo-politik şekillenişlerini ve popülizmlerini görmeli ve göstermeliyiz. Devrimci proje ikonalarını çalışma şeklimizle onlara tanıtlamalıyız. Kitlelerin öğretmeni olmak böyle şekillendirilmezse yeni kültür hiçbir zaman kitlelerin tanıtlayabileceği ve olağanüstü güçlükleri göz önüne alabileceği bir duyarlılık şeklinde büyütülemez. Evet bizler devrimci icatlara, rutinlere, bireyciliğe prim vermeyiz ama unutmayalım ki kitleler sınamalarının üst aşamalarına kadar her şeyi '**manevi**' olarak görürler ve öznelcidirler. Çünkü yeni henüz gelişmektedir, yeni zayıflar, üstelik kitlelere değerlerinin tam karşıtını sunmamaktadır ve onlar için henüz 'karanlık' olan şekilleniştedir. Bu neden böyle olmaktadır?

Karşımızdaki devasa kuvvet; bütün bilimsel, teknik ve kitlesel yönetme kuvvetine ve aletlerine sahiptir ve onlar bu aletleriyle kitleleri değerlerinden uzaklaştırmak ve uyutmak için her türlü yöntemi mübah görmekte ve kullanmaktadırlar. Bu karşıtlık, devrimci-yurtseverlerin durumunu da aşırı ölçüde zayıflatmakta ve daha faydalı çabalar zayıf, tutkularının esiri olmuş bireycilik olarak kalmaktadır.

Dolayısıyla yeni, bu zayıflıklar içersinde aletlerini genişleterek, statüsünü bütünleyerek kitlelere faydalarını sağlamak zorundadır. Teorik soyutlamalar çoğu zaman geriletir, dolayısıyla bu sorunda da çalışmaktan başka aletimiz yoktur ve olamaz.

Proleter devrimci kültür ve proleter ahlakımız kitlesel, sanatsal ve teknik bilimsel olmalıdır.

Devrimci kültür her şeyden önce azınlığın değil çoğunluğun kültürüdür, çalışan halk yığınlarının kültürüdür. Bu her şeyden önce seçkin bir zümrenin uyutulan halk kitlelerine devrimci lafazanlık ve bireycilikleriyle sunduğu bir kültür değil çoğunluğun önderlerinin kavga kültürüdür. Bu proleter devrimci kültür ve proleter ahlak 'bağımsızlık ve özgürlüğümüz için; işimiz, ekmeğimiz, toprağımız için; ulusların kendi kaderini tayin hakkı için; cins ayrımcılığının yok edilmesi için; demokratik halk iktidarı için; burjuva egemenliğini yıkmak için anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodaldir. Devrimci yurtsever öncüler toplumda faydalı olan ne varsa onu alıp kullanmalı ve onu sentezleyerek yeni bir şekillenişle kitlelere götürmelidirler. Faaliyeti teknikleştirmeli, kavgayı ve öfkeyi durmaksızın ve dolayısıyla uyanıkça işlemelidir. Ömer Hayyam

gibi kah çıkmalı gökyüzüne seyretmeli alemi, kah inmeli yeryüzüne kime ne, diyebilmeli.

Devrimci-yurtseverler toplumun boyveren kültürünün ve ahlakının da en seçkin öncüleridirler, çünkü onlar salt kaleleri fethetmekle değil, daha seçkin mimari yapıtlar için de dövüşmektedirler. Dolayısıyla teknik ve sanatsal olarak proleter devrimci kültür ve proleter ahlakımızın ikonaları proleter öncülerin hizmetinde olandır. Bu şekilleniş salt politik açıdan ele alınırsa anti-bilimselliğe saplanırız, yanlışlığa düşmekten kurtulamayız. Dolayısıyla salt politik biçimin sanatsal olarak da (biçim) görülmesi gerekir. Ve bu şekillenişin geniş yığınlarca genişletilmesi hesaba katılmalıdır. Kitleler tarafından şekillendirilmeyen –statü kazandırılmayan- hiçbir şey devrimci-yurtseverlere ait değildir. Ve bunu göremeyenler halk demokrasisinin salt lafzını görebilirler ve bunu anlamayanlar ulusların ve emekçilerin bağımsızlık ve sosyalizm umudunu da, devrimci-yurtsever şekillenişi de yargılayamazlar.

Devrimci-yurtseverler kitlelerin yaratıcılıklarına ve üstün fedakarlıklarına güvenerek proleter devrimci kültür ve proleter ahlakın şekillenişinde hayal tutkularını zorlamalıdırlar. Devrimci-yurtseverlerin görevi kitlelerin devrimci mücadelemizde uzlaşmalarının ve övüngenliklerinin açığa çıkarılmasıdır. Zavallı bir şekillenişle büyümek istemiyorsak 'doymak bilmeden öğrenmek' 'bıkıp usanmadan öğretmek' şeklindedir. Etkiye tapınma, amaç-sonuç diyalektiğine yakalanmama ve eleştirinin o derin sentezine götürülmeden sonuçlandırılmalıdır. Demokratik merkeziyetçi tenkit bu şekilleniştedir.

Kitleleri iyi görmeli ve iyi anlamalı, tekniğini şekillendirmeli ve devrimci lafazanlığı yok ederek yönetmeliyiz. Kitlesel sanatsal ve teknik bilimsel şekillenişi iyi sağlanmış proleter devrimci kültür ve proleter ahlak eleştirici ve dönüştürücüdür. O böbürlenmeye ve sekterizme karşıdır. Elbette bu çalışmalarımızda beyaz kuvvetler devrimci-yurtseverlere kinle saldıracak ve bu genişlemeyi engellemek, akla uygun olmaktan çıkarmak ve kitleleri uyutmak isteyecektir. Fakat bu devrimci-yurtseverlerin çabalarını bir kat arttırmaktan başka hiçbir sonuca yol açmayacaktır. Bu meselede de kimin galip geleceği meselesi diğer meselelerde olduğu gibi henüz tam anlamıyla çözümlenmiş değildir. Burjuvazi mi kazanacak, şekillendiremeyiz, ama bir şey nettir, bu tamamıyla çalışmalarımızın genişliğine (kavga) bağlıdır.

EYLÜL ŞEHİTLERİ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

SÜLEYMAN CİHAN	İstanbul	22.9.81
BABA ERDOĞAN	Tokat	17.9.90
HASAN SAZ	Almanya	22.9.77
HÜSEYİN ASLAN	İstanbul	2.9.77
HÜSEYİN ÇAPAROĞLU	İstanbul	2.9.77
İSMAİL POYRAZ	İstanbul	2.9.77
ERGİN ALTUN	Kars	Eylül 78
ALİ SARIBAL	Diyarbakır	22.9.80
ALİ GEÇGEL	İzmir	2.9.80
MUNZUR GEÇGEL	İzmir	2.9.80
BEHZAT FİRİK	Dersim	Eylül 81
PİR HASAN KULAÇ	Dersim	5.9.81
BEYSEL UYAR	Dersim	5.9.81
ALİ KARADAĞ	Dersim	26.9.83
AZİZ SÜRER	Dersim	26.9.83
MURAT DİRİ	Dersim	26.9.83
HASAN HAKKI ERDOĞAN	İstanbul	30.9.84
MUSTAFA TEKİN	Yunanistan	Eylül 87
KENAN İNCE	Dersim	16.9.91
HÜSEYİN DİŞLİ	Dersim	16.9.91
SEZAİ ALAN	Dersim	17.9.91

ŞEHİTLERİMİZDEN DEVRALDIĞIMIZ KIZIL BAYRAĞI DORUKLARDA VE DAİMA DALGALANDIRABİLMEK İÇİN:

Savaşta, Zafer Kazanacak Safların Kişiliğine Ulaşalım!

Bu sayımızda 8 Mart Bağderesi şehitlerimizden Kemal Tutuş (Polat) yoldaşımızın bir yazısına yer veriyoruz. Söz konusu yazı, Kemal yoldaşın, yoldaşları tarafından eleştirilere maruz kaldığı nöbet noktasındaki olumsuz pratiğine yönelik değerlendirmesini içeriyor. Bağlı bulunduğu gerilla birliği komutanlığına hitaben yazılmış bu yazısında Kemal yoldaş, önce nöbet noktasındaki olumsuz pratiğinin ne olduğunu, bu olumsuz pratiğin nedenlerini ve ardından bu olumsuz pratiğin sürmesinin nedenlerini, bu olumsuz pratiğin sürmesinde hangi zaaflarının etkili olduğunu kavrayışı oranında ortaya koymaya çalışıyor. Şehit düşen bir yoldaşımızın ardından, onun anısına bir yazı yayınlanıyor ve bu yazı yoldaşımızın kendi olumsuzluklarını yansıttığı bir yazı... Bu durum kimilerine garip gelebilir. Örneğin kimlere? Kemal yoldaşın, yazısında çok açık bir şekilde görülebilen, görülmesi gereken, örnek alınacak yaklaşımını göremeyenlere... Şehitlerimizi görüntüde "zem zem suyuna" batırarak gerçekte onlara haksızlık yapacak şekilde ananlara...

Öncelikle hiçbir tereddüt göstermeden şu gerçeğin altını çizelim: Şehitlerimizin, onurlu bir yaşam için yaşama sevdasından vazgeçme bilinç ve cüretleri, bu doğrultuda her türlü bedel ödemeyi göze alarak sürdürdükleri mücadeleleri başlı başına örnek alınıp bayraklaştırılacak değerlerimizdir. Bu açıdan şehit yoldaşlarımızın "kör öldü bademgözlü oldu" şeklinde izlenimleri yaratacak ele alışlarla anılmaya ihtiyaçları yoktur. Her şey bir yana hiç kimsenin onlara böylesi bir haksızlığı yapma hakkı olamaz.

Peki, Kemal yoldaşın yazısında örnek alınacak yaklaşımı, üstüne basa basa vurgulayalım, örnek alınacak tüm olumluluklarının gelişimine zemin sunan bu örnek yaklaşımı nedir? Bu soruyu devrimci savaşın, savaşan örgütün, savaşan örgütün içindeki bireyin gelişimlerinin birbirleriyle ilişkisi içinde yanıtlamanın yararı var.

Devrim nedir? "Köhneleşmiş politik üst yapının zor kullanımla (cebir yolu ile) yıkılmasıdır" ya da "devrimin kesin bilimsel ve pratik-politik anlamı gereğince, devlet iktidarının bir sınıfın elinden bir başka sınıfın eline geçmesi, bu kavramın birinci başlıca ve ana belirtisidir" şeklinde yanıtlar veriyor Lenin bu soruya. İşte bizler de yaşadığımız coğrafyada egemen olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist devletini yıkıp yerine proletarya önderliğinde ezilen halkımızın iktidarını, Demokratik Halk İktidarı'nı kurmak için savaşıyoruz.

Savaşta zafere ulaşmada belirleyici unsur insan unsurudur. Çünkü savaşı yürüten, savaşın bütün araçlarına yön veren ve onları kullanan son tahlilde insandır. Doğru ve yerinde olarak savaşta politikanın ya da örgütün önemi vurgulanmıştır, yanlış değildir... Ancak dikkat edilirse politikayı üretecek, politikayı hayata geçirmenin aracı olarak örgütü yaratacak ve savaşacak olan da sonuçta insandır. Yani bu önemli "payların ortak paydası"nı savaşımızın nihai hedefinin kurtuluşunu hedeflediği insan oluşturmaktadır.

Peki bugün savaşımızı zafere ulaştırmada belirleyici olarak insan, nasıl insandır? Bu unsurunun yanıtı savaşımızın niteliğinden bağımsız verilemez. Bu soruya "savaşımızın uygun niteliklerle donanmış insan" şeklinde verilebilecek genel yanıtın ayrıntılandırılmasında yarar var. Savaşımız sınıfları ortadan kaldırma nihai hedefiyle savaşan proletaryanın sınıf savaşıdır. Ülkemizde verili

koşullardan hareketle proletarya önderliğinde Demokratik Halk İktidarı'ndan çıkarı olan sınıfların, yani halkın savaşını yürütüyoruz. Proletaryanın öncü müfrezesi **Partimiz TKP/ML'nin verili toplumsal koşullardan hareketle azami hedeflerine varmak için belirlediği asgari hedeflerine ulaşabilmesi ve daha da önemlisi, asgari hedeflere takılıp kalmaması, geriye dönüşler, yenilgiler yaşamaması saflardaki insan unsurunu öncüsü olduğu sınıfın, yani proletaryanın ideolojisiyle donatmasına bağlıdır.**

İdeoloji nedir? **"Bir toplumsal sınıfın davranışlarına yön veren politikası, hukuksal, bilimsel, felsefi, dinsel, estetik düşünceler bütünü."** Bu düşünceler bütününü ilgili toplumsal sınıfın yaşamda karşılaşılan bütün olay ve olgular karşısında "doğru"larını içerir.

Ya proletaryanın ideolojisi? Proletaryanın ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Yani saflarımızdaki insan unsurunu şekillendireceğimiz ideoloji budur. Yaşamı anlama/yorumlama ve değiştirme silahımızdır bu. Bu "düşünceler bütünü" felsefe, ekonomi-politik ve bilimsel sosyalizm bileşenlerinden oluşuyor.

"... Her ideoloji tarihsel koşullara bağlıdır. Şu da mutlak bir doğrudur; her bilimsel ideoloji objektif gerçeğe, mutlak doğaya uygundur" (Lenin) ve proletaryanın ideolojisi olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm "objektif gerçeğe, mutlak doğaya uygun" olduğu için bilimseldir. Bilimseldir, çünkü MLM'nin düşünme yöntemi felsefesi diyalektik materyalizm "gerçeği öğrenmenin, objektif gerçekliği bilmenin" yolunu gösteriyor bizlere. Yani MLM "proletaryanın doğrularını ifade eden düşünceler bütünü olarak hem bir ideoloji hem de insana ve insanlığın gerçeğine bağımlı "duyum organlarımızın gözlerimizin önüne serdiği objektif gerçeğe" ulaşmanın yolu olması ve bu objektif gerçekliğin kabulünden yola çıkmasıyla bir bilimdir.

Peki saflarımızdaki insan unsurunun bilimsel bir ideoloji olarak MLM ile proletaryanın doğruları ile ilişkisi, ilgisi nasıl olacak? Hem "proletaryanın doğruları nedir" bunu bilecek, bunu "değişmeyen tek şeyin değişim olduğunu" bilerek kavrayacak, hem de "düşüncenin nesneye bitimsiz, sonsuz yaklaşması" olarak bilgiye ulaşmanın anahtarı MLM'nin bir "vahiy" olmadığının bilinciyle, kavrama-öğrenmenin yanı sıra "proletaryanın doğruları"nın her somutta ya da bir-ilerince, bizlere aktarılmış bir deneyim olarak yanıtlanmadığı koşullardaki "ifadeleri"nin üretilmesi göreviyle de karşı karşıya olunduğunu bilecek... Bu kadar mı? Bu "düşünceler bütünü"nden öğrenme, öğretme düşünceler bütününe katma kısmı. Bir de "proletaryanın doğruları"na doğru yaklaşım olarak teori-pratik ilişkisi var. İdeolojinin tanımını verirken özellikle altını çizdik; ideoloji, **"sınıfların davranışlarına yön veren"** "düşünceler bütünü"dür...

Saflara gelen her insan proletaryanın ideolojisiyle donanarak saflara gelmiyor ya da saflarda olmak eşittir proletaryanın ideolojisiyle donanmış olmak anlamına gelmiyor. Neden? Çünkü proletaryanın öncü müfrezesi olarak KP saflarına farklı sınıf ve katmanlardan insanlar geldikleri sınıfların düşünsel-pratik etkilerini taşıyarak geliyorlar. **Proletaryanın saflarında "proletaryanın doğruları"nı bilerek, kabul ederek bulunmak önemlidir. Ancak daha önemlisi bu doğruların davranışlarımıza yön vermesini sağlayarak bulunmak.**

Hep söylüyoruz ya; her pratik bir ideolojinin damgasını taşır. Bu niyetlerden bağımsız bir gerçekliktir.

Başarısızlığa uğruyor ya da yenilgi alıyorsan gerçekten yola çıkmıyorsun demektir. "Gerçek daima somuttur" yani somuttan yola çıkmıyorsun. Gerçeğe ulaşmanın yolu olarak proletaryanın ideolojisini kumandaya sokmuyorsun demektir. Bunun nedeni ne olabilir? Ya o somutta "proletaryanın doğruları"nı bilecek/üretecek donanıma sahip değilsin ya da bilindiği halde proletaryanın değil de proletaryanın dışındaki sınıfların doğrusunu kumandaya sokuyorsun, hem de "proletaryanın doğrusu"nu doğrudur şeklinde papağan gibi tekrarlayarak. Neden böyle? Çünkü proletarya saflarına gelirken, ideolojik zaaflar olarak nitelendirdiğimiz; geldiğimiz sınıfların düşünce, alışkanlık dünyası, yani ideolojisi yön veriyor pratiğimize. Köken olarak işçi olmak da yetmiyor. Çünkü egemen sınıflar o kadar güçlü bir ideolojik bombardımanla saldırıyor ki; işçi dahi egemen ideolojinin bayraktarlığını yapabiliyor. Ya da saflara gelirken proleter ideolojinin dışındaki ideolojinin etkilerini taşıyarak gelebiliyor.

İşte savaşta başarılar kazanmak için başarısızlıkların nedenlerini açığa çıkarmak gerekiyor! **Savaşta zafer kazanan kişiliği yaratmak gerekiyor** "proletaryanın doğruları"nı donanmış ve pratiğine bu doğruların yön verdiği kişiliği

yaratmak gerekiyor. Bu kişiliklerden oluşan savaş örgütünü yaratmak gerekiyor.

Yaşamın her alanında, teorisi-pratiğiyle proletaryanın ideolojisinin damgasını vurduğu kişiliği yaratma da elbette ki öncelikle yaratılmak istenen, hedeflenen kişiliğe yönelik net/berrak bir kavrayışa sahip olmak gerekiyor. Hedeflenen kişiliğe yönelik ideolojik donanmışlığı, sağlamlığı sağlaştıran yaklaşımların ne kadar büyük bir tehlike olduğu görülmek zorundadır. **İdeolojik donanmışlığı ya da sağlamlığı sığ ele alan yaklaşımlar nedir?** Başta da belirtmiştik ideoloji "sınıfın davranışlarına yön veren" "düşünceler bütünü"ydü. **Hangi davranışlarına? Tüm davranışlarına**... Yaşamda karşılaşılan bütün olay ve olgular karşısında teori ve pratiğiyle "proleter doğru" duruşu gösterebilmektir, proleter ideolojiyi donanmış olmak. Teori ve illaki pratiğimizde ne oranda gösterebiliyorsak bu doğru duruşu, o oranda donanmışız demektir ideolojimizi. İdeolojik donanmışlığı bir ya da birkaç olay/olgu karşısındaki doğru duruşa indirgeyen yaklaşımlardır sözünü ettiğimiz sığ yaklaşımlar. Yani sorunu bütünlüklü yaklaşamayan anlayışlar. Nasıl mesela? İdeolojik sağlamlık eşittir işkencede direnmektir. İdeolojik sağlamlık eşittir dağda bulunmaktır... İdeolojik sağlamlık eşittir "attığını vurmak"tır. Ya da işkencede direnen ideolojik olarak sağlamdır. Dağda bulunan ideolojik olarak sağlamdır... "attığını vuran" ideolojik olarak sağlamdır. Benzeri örnekler çoğaltılabilir. Ancak sorunun anlaşılması için yeterli olduğunu düşünüyoruz. Hepimiz, özellikle darbecilerle birlikte olunduğu dönemde örneklerini çok gördük. Dağda bulunmasına, "attığını vurmasını" ideolojik sağlamlığının göstergesi sananlara, düşmanın işkencesi karşısında diz çöküşünü ya da eşlerini döven, eşlerini ev kadını statüsüne sokan pratikleriyle evlilik olayı karşısında "proleter" (!) duruşlarını; ya da darbeci pratikleriyle KP'nin örgütsel ilkeleri karşısındaki "proleter" (!) duruşlarını... ya da işkencede direnmesini ya da darbecilik karşısında saflarda kalışını **tek başına** ideolojik sağlamlığının göstergesi sananların "özel yaşamcı" ya da ben merkezci "proleter" (!) duruşlarını da gördük. İşte bu nedenle, üzerinde fazla durmaya gerek olmayacak kadar açıktır, ideolojik sorgulayıcılığı sağlaştıran, tek yanlılaştıran kötürümleştiren yaklaşımların ne kadar tehlikeli olduğu.

Safların kişiliğini yaratmada, bu kişiliğin "nasıl bir kişilik" olduğuna yönelik net, berrak bir kavrayışa sahip olmanın yanı sıra bu kişiliğin nasıl yaratılacağı noktasında da net, berrak bir kavrayışa sahip olmak gerekiyor. Evet safların kişiliği nasıl yaratılacak ya da safların kişiliğine nasıl ulaşılacak? Bu sorulara iki cepheden verilmiş yanıtlar olmak zorundadır. Hem örgüt cephesinden hem örgütlü birey cephesinden... Örgüt de örgütlü birey de hem etkileyendir, hem etkilenendir.

Saflara, geldiği toplumun, sınıfın ideolojik etkileriyle gelen kişiliğin, proleter ideolojiyle donanmış kişiliğe nasıl dönüştürüleceği sorusuna verilecek doğru ancak en genel yanıt, sürekliliği sağlanmış **ideolojik mücadeleyle, ideolojik mücadelenin aracı eleştiri-özeleştiri silahıyla.** Örgütün, örgütlü bireyin tüm pratiklerini ideolojik sorgulayıcılığın tornasından geçirerek... Bu sorgulayıcılıkla olumlu ya da olumsuz tüm pratiklerin sonuçlarının nedenlerini açığa çıkararak... Olumlulukları özümseyip, olumsuzluklardan, olumsuzluğa yol açan nedenlerden arınarak... En önemlisi de "burjuva ideolojisi"nin "köken bakımından, sosyalist ideolojiden çok daha eski", "çok daha gelişkin ve boy ölçülemeyecek kadar daha çok yayılma olanaklarına sahip" olduğunun bilinciyle "sosyalist olmayan ideolojiyi güçlendirme yolundaki bütün girişimlere karşı" mücadeleyi büyük bir gayretle süreklileştirerek.

Sürekliliği sağlanmış ideolojik mücadeleyi değişme/değiştirme çabasını sağlıklı, verimli kılacak önemli bir nokta da şu; değişimde varılmak istenen, hedeflenen gibi, değiştirilecek olanın da tanınması, bilinmesi gerekiyor. Yani deyim yerindeyse, safların kişiliğine ulaştırmak istediğimiz kişinin gelmiş olduğu ve kaçınılmaz olarak etkilerini taşıdığı toplumun toplumsal sınıfın teori ve pratiğiyle damgasını vurduğu kişiliklerin çözümlenmesi gerekiyor. Örneğin bir küçük burjuva genel olarak nasıl düşünür, nasıl davranır; küçük burjuvazinin farklı katmanlarının farklılıkları genel küçük burjuva düşünüşünü, davranışını nasıl etkiler vb. Genel olarak yapılması gereken bu çözümlemelerin eğitim malzemesi olarak kullanılıp, bu kişiliklerin –kişi değil dikkat edilsin- deşifre edilmesi gerekiyor saflarda. Tehlikenin nasıl bir şey olduğunu bilsin ki mayınlı araziden geçmek zorunda olan savaşçının, imha olmadan hedefine varma şansı olsun. Neyle yapılacak bu çözümlemeler? Elbette ki bilimsel ideolojimizle! Hem ideoloji hem de objektif gerçeğe ulaşmanın yolu olduğu ve objektif gerçeğin kabulünden yola çıktığı için bir bilim olan MLM ile!

Genel olarak kişilik çözümlemeleri gerekiyor ancak değiştirilecek kişi özgülünde kişiyi çok yönlü tanıyabilmek için çözümlemenin derinleşmesi gerekiyor. Neden? Çünkü hastanın tedavisi için hastalığın doğru teşhis edilmesi gerekiyor. Yoksa yorgan döşek yatan bir hastaya "hastasın" demenin, bunu papağan gibi tekrar etmenin hastanın tedavisi için yeterli olduğunu sanmak yanılgıdır. Bir tane hastalık, hastalığa yol açan bir tane mikrop, bir tane neden yok ki! Çeşit çeşit mikrop, çeşit çeşit hastalık var. Tedavi edilecek hastanın hastalığının hangisi olduğu doğru teşhis edilecek, hastalığın nedenleri ve tedavi yöntemleri belirlenerek tedaviye girişilecek. Doktor açısından izlenecek yol bu ve doktor hastalıklar, belirtileri noktasında bilgi sahibi olduğu için bu durum teşhiste kolaylık sağlar. Ancak bazı hastalıkların teşhisi için ayrıntılı tahlillerin yapılabileceği ortamlarda... Sadece bir kan tahlilinde kandaki birçok verinin değerlendirilmesi gibi değiştirilecek kişinin her pratiğinin değerlendirilmesi gerekir, doğru teşhise varabilmek için...

Sorunun teşhis boyutunda vurgulanmasında yarar olan bir nokta var: Ayrıntılı tahlillere ihtiyaç duyulan zamanlarda bu ihtiyacı karşılayacak olan iyi doktorların olduğu donanımlı bir hastanedir. Kişileri doğru çözümleyecek proleter ideolojiyle donanmış kadroların var olması koşuluyla kişileri 24 saat gözleme imkanına olanak veren mücadele cepheleri bu objektifliğiyle iyi bir hastahane olmanın iyi bir zeminini oluşturuyor. "Yok ben hasta değilim" dese bile objektif gerçeğe ulaşmanın yolunu veren ve gerçeğin kabulünden yola çıkan bilimin tahlillerini görmek istemeyenlerin gözlerine sokma şansı var. Objektif olanakların olmadığı ortamlarda doğru bir teşhis için sübjektif unsurlara daha fazla yükümlülükler düşüyor. Sübjektif unsurlar doktor ve hasta... Doktorun bilgisini arttırması, hastanın iyileşmek istiyorsa kendi durumunu olduğu gibi yansıtmaya çalışması gerekiyor. Olduğu gibi yansıtmaya çalışması diyoruz; çünkü gerçeği olduğu gibi yansıtmanın sadece niyet sorunu olmadığını bilinçle orantılı yansıtılabileceğini de biliyoruz. Yani böylesi ortamlarda **ideolojik sorgulayıcılığın üst boyuta** çıkarılması olumlu, olumsuz bütün pratiklerin **ayrıntılı** olarak değerlendirilip, **nedenlerin ayrıntılı** olarak açığa çıkartılması gerekiyor.

Herkes de biliyor ki; değişmek istemeyeni hiç kimse değiştiremez. Saflara gelen, örgütlü olmayı kabul eden bir insan bu pratiğinin bu noktadaki anlamının en hafif deyimle "ben değişmek istiyorum, beni safların kişiliğine ulaştırın" demek olduğunu kavramak zorundadır. Ve bu isteğe uygun olarak kendi gerçekliğini her ortamda, her koşulda kavrayışı oranında ama **tüm çıplaklığıyla sunmasının değişimin bir an evvel gerçekleşmesinde** fazlasıyla önemli olduğunu bilmelidir.

Nezle olan bir şoförün araba kullanması belki o kadar kaza riski taşımaz. Ancak araba kullanmasını bilmeyene ya da kör bir insana araba teslim edilmeyeceğinin bilindiği bir ortamda belki de sırf kendince "hava atma" isteğiyle araba kullanmayı bilmeyenin "biliyorum" ya da körün "görüyorum" demesi gibi saflardaki birçok insanın kavrayışsızlığının değil başka bir dizi ideolojik zaaflarının ürünü olarak kendi gerçekliğini olduğu gibi yansıtmadığının deyim yerindeyse örgütün karşısına "bayramlık elbiselerle" çıktığına tanık olmuşuzdur. Bu durumun arabaya ve arabadakilere kesinlikle zarar vereceği açıktır. Ancak şoförlüğe soyunan "bilmeyen" ile "kör" nasıl çıkacak o arabanın içinden?! Bunu sadece ve sadece "bilmeyen" ile "kör"ün kendi gerçeğinin kendisine vereceği zararı göstermek için ifade ediyoruz. Yoksa bizim için öncelikle önemli olan araba ve arabadakilerdir ki bugün tüm çabamız tarihimizdeki kazalardan çıkardığımız derslerle hedeflerimize varmak üzere yol alacak olan aracı ve usta şoförlerini yaratmaktır.

Peki örgütün karşısına "bayramlık elbise"yle çıkanın, kendisine yardımcı olmaya çalışan doktora veremin belirtilerini değil de ayak tırnağının ağrıdığını söyleyenin bu tavrının anlamı nedir? En hafifinden hastanın belki "harakiri" yapması, intihar etmesidir; ancak diğer taraftan hem doktorun zamanını, emeğini çalmak, hastalığını ortama bulaştırmak ve doktoru daha fazla uğraştırmaktır aynı zamanda. Bu nedenle hastalığın niteliğine boyutuna daha da önemlisi hastanın gerçekliği karşısındaki tutumuna göre yeri ve zamanı geldiğinde hastanenin kapısının önüne koyma hakkını da saklı tutar, tedavi çabalarına devam eden doktor. Ama sınırlı yatağa sahip olunduğu koşullarda hem tedavi kabul etmeyip hem de yatağı işgal edenleri o yatakta tutma lüksümüzün olmadığı bilinmelidir.

2. OPK sonrası proleter ideolojiyle donanmış safların kişiliğini yaratma çabasının ürünü olarak çeşitli alanlarımızda farklılaşan boyutlarda yoğunlaşan ideolojik sorgulayışımız çerçevesinde altını çizerek vurguladığımız şudur: Sınıflar,

toplumumuzun objektif gerçekliği, sınıflar mücadelesi de... Ve yine sınıf mücadelesinde saflarımıza katılan her bireyin geldiği sınıfların, mevcut düzenin egemen ideolojisinin etkilerini taşıması da objektif gerçekliktir. Toplumda süren sınıf mücadelesi birey nezdinde de sürer. Yani sorun saflarımızda yer alırken ideolojik zaaflarımızın varlığı/yokluğu değildir. Sınıflar mücadelesi ve sınıf mücadelesi var oldukça saflarımızdaki örgütlü bireyin proleter yönü ile ideolojik zaaflar kapsamındaki burjuva yönü sürekli mücadele edecektir. Objektif gerçekten yola çıkacağız. Gerçeğe gözleri kapamak olsa olsa bu mücadelede bireyin proleter yönünü duyarsızlaştırır, zayıflatır, yenilgiye uğratır. Bu nedenle "gerçekler devrimcidir". Bu gerçeğe gözlerin kapandığı ortamlarda sosyalizmin kalelerine burjuvazinin beyaz bayrağının dikildiği tarihsel bir deneyim olarak gözlerimizin önüne getirilirse hasbelkader saflara katılmış ve bu gerçeğe gözlerini kapayan kişinin halini varın siz düşünün! "Kitlelerin eleştirisi olmayan bir günü geçirelim, kapitalizmi ayurdedemeyeceksiniz; iki gün geçirelim kendinizi yanlış tarafta bulacaksınız, nelerin yanlış olduğunu eleştirmeden üç gün geçerse revizyonizmin tutsağı olacaksınız" (*Felsefe bir sır değildir) Bundandır ki tarihsel deneyimlerden çıkartılacak en önemli sonuç **ideolojik mücadelenin sürekliliğini hem örgüt hem de birey nezdinde sağlamak** eleştiri-özeleştiri silahını sürekli her pratik nezdinde kullanmak. İşte Kemal Tutuş yoldaşımızın, yazısına yansıyan ve örnek alınacak tutumu bu yazı kapsamında ifade edilen "proleter doğru"lara yaklaşımında anlam kazanıyor. Kemal yoldaş köylü kökenli... Köylünün "aydın"lanmış kesiminden geliyor proleter saflara. Ve geldiği sınıfın ideolojik etkilerini taşıyor. Bu zaaflar yeri geliyor küçük burjuva/köylünün, yeri geliyor küçük burjuva aydının ideolojisinden, alışkanlıklarından besleniyor. Kemal yoldaşın tavrı ne zaafları karşısında? Yazıda, özeleştirisinde ifade ediyor; Önce o da "bayramlık elbise" giymeye çalışıyor örgüt ve yoldaşları karşısında. Sonuç ne oluyor? Zaten herkes tarafından görülen olumsuz pratikler nedenleri ortaya konulmadığı farklı ideolojik zaaflardan beslenen "kendi başıma aşarım" sübjektivizmi taşındığı için devam ediyor; hem de müdahale edilemeyince büyüyerek. Lenin; *"Parti, sınıfın bilinçli öncü tabakasıdır. Bu öncünün gücü sayısından on kat, yüz kat ve hatta daha da büyüktür. Olur bu böyle şey? Yüzün gücü binin gücünü geçer mi? Olur ve geçer yeter ki yüz, örgütlü olsun. **Örgüt bir gücü yüz kat güçlendirir**"* diyor. İdeolojik zaafları ve kökenlerine yönelik Kemal yoldaş önceleri "ben bunları nasılsa gördüm. Şimdi kendime yönelir düzeltirim. Bunu bir de örgüte açmaya gerek yok" diyen yaklaşımıyla Kemal yoldaşın önceki tavrı örgüt içinde "olup" gerçekte örgütle bütünleşemeyen "özel yaşam"cıların sınıfsal tutumundan farklı değil. Ki bu tavrıyla ideolojik zaaflarına karşı mücadelede kendisini yüz kat güçlendirecek silahtan mahrum bırakıyor. Önceleri "gördüm" diyordu. Ne kadar gördü? Önceleri "düzeltirim" diyordu. Buna bir de "örgüte açmaya gerek yok"... Sonuç ne olmuştu? Kemal yoldaşın kendi deyimiyle olumsuz yaklaşımı hala olumluluğa evrilmiş değildi. Neden? Çünkü yine Kemal yoldaşın deyimiyle alınan önlemler pansuman önlemlerdi. Yani "sorunun köklerine inemedim, nedenini-niçinini derinlemesine sorgulayamadım" diyor Kemal yoldaş özeleştirisinde. **Özeleştirel yaklaşımıyla birlikte ne yapıyor Kemal yoldaş? "Bayramlık elbiseleri" çıkarıyor üzerinden. Kavrayışı oranında ama tüm çıplaklığıyla örgüte açıyor iç dünyasını... Örgütleniyor. Örgütle bütünleşiyor... Örgütleşiyor... Böylece gerek düşmana, gerekse ideolojik zaaflar boyutuyla iç düşmana karşı savaşta yüz kat güçleniyor... Görmediğini görüyor; gördüğünü yüz kat güçlü bir mercek altında ayrıntılarıyla görüyor. Ve bu durum değişime/dönüşmeye zemin sunuyor; değişim/dönüşme şansını yüz kat arttırıyor. Kendini örgüte açmakla kapısını proletaryanın ideolojisine açıyor... Örgüte, beni Savaşan Partinin savaşta zafer kazanan kişiliğine ulaştır diyor... Bunun için beni proletaryanın ideolojisiyle donat diyor.**

Ya sonuç? Elbette ki bu tavırla bu yaklaşımla insanın sihirli değnek değmişçesine değişeceği beklentisine girecek ya da öyle gösterecek değiliz. Çünkü biz bilimsel bir ideolojiye sahibiz. Ancak objektif gerçekten yola çıkan bilimsel ideolojimiz Kemal yoldaşın bu tavrının kendi gelişimine, değişip dönüşmesine zemin sunduğunu, gelişimde motor işlevi oynadığını belirlerken gerilladaki yoldaşları Kemal yoldaşın bu tavrının ardından somut gelişiminin de canlı tanıkları oluyordu.

Partinin denetleyiciliğinde yoldaşlarının kendisiyle, kendisinin kendisiyle ideolojik mücadelesini süreklileştiriyor; Partiyle bütünleşiyor, aynı zamanda Partinin hedefleri/görevleriyle de. Partinin ve savaşın ihtiyaçlarına göre şekil-

leniyor. Siyasal alanda Partinin bölgedeki sorunlarına daha fazla kafa yoruyor; bölgeye özgü politikaların oluşturulmasına zemin sunacak verilerin toplanmasında kitlelere yönelik Ajitasyon/Propaganda (A/P) da da yoğunlaşıyor. Her geçen gün kavrayışı derinleşiyor. Askeri alanda yetkinleşme çabası artıyor; öncü oluyor. Her geçen gün daha fazla görevlere sarılıyor. Görevlerin insanı haline geliyor... Ve en nihayet **yüksek bir feda ruhuyla donanmış olarak düşmanın hain pususunda siper ediyor göğsünü düşman kurşunlarına. Mevzi oluyor yoldaşlarına gerilla birliğinin öncüsü olarak...** Gerilla birliğindeki gibi 8 Mart Bağderesi şehitlerine de öncülük ediyor ilk ipi göğüsleyen olarak. Ve tüm olumlu değerleriyle yoldaşlarına kutup yıldızı oluyor, dağların doruklarında daima dalgalandırılacak kızıl bayrak... Az şey mi?

Vardığımız sonuçtan geriye dönelim. **Nasıl gelişiyor savaşta zafer kazanan kişilik?**

Bireyi dahil yaşamdaki her olgu ve olayı yorumlayan, gerçeğe ulaşmanın yolunu gösteren ve gerçeğin kabulünden yola çıkarak değişimin/dönüşümün silahı olan bilimsel ideolojimizin kudretini görmeye başlayan kişiliğin ideolojimize bağlılığı artar. İdeolojiye bağlılık sorumluluğu üst boyutlara çıkarır; üst boyuta çıkan sorumluluk insanın görevlere üst boyutta bağlanmasını sağlar. Görevlerine üst boyutta bağlanan insan, üst boyutta düşünsel ve pratik çaba içerisine girer. "Olmaz" defterden silinir; "olmaz"ı "olur" yapan devrimci komünist irade hakim hale gelir. Bu bilinç ve cüretle donanan her türlü bedeli ödemeyi göze alan ve proletaryanın yaratan/üreten kişiliğini kişiliğine damıtandır, savaşta zaferimizin teminatı olarak kişilik.

Bu yazı vesilesiyle bir kez daha andığımız Kemal yoldaş ve 8 Mart Bağderesi şehitleri zaferimizin teminatı olarak doruklarda dalgalanıyor. Onlardan devraldığımız bayrak daha yükseklere dikilmek üzere ellerimizde, bilincimizde ve yüreğimizdedir.

TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığına Bağlı 1. Mıntıka Komutanlığına

...

Sınıf mücadelesi dediğimiz bu uzun ve zorlu maratonda Partimiz, önüne aşılması kolay olmayan bir dizi engeli aşma görevi koymuş. Bu kolay olmayacak ama başarılı olmak zorunda. Bu görev geçmişin eksikliklerinden, yanlışlarından, zaaflarından arınma görevi. Arınma ve bilimsel olanı, doğru olanı yaratma/yaşama geçirme sürecini önüne görev olarak koymuş ve bu süreç de "ilkelerimiz üzerinde ayağa dikilme süreci" diye isimlendirilmiş. Başarması halinde sınıf mücadelesinde hatırı sayılır bir uzun atlayış yapmış olacak. Başaramadığı durumda ise Partiye ve devrime güvensizlik kendine zemin bulacak. **Ama başaracak/başaracağız.** Önder Mehmet Demirdağ yoldaşın da dediği gibi; "Biz bunu başarmalıyız, biz bunu başarabiliriz, biz bunu başaracağız." **Yeter ki söylemimizle pratiğimiz sarsılmaz bir uyum göstersin. Yeter ki önderimiz M. Demirdağ'ın yukarıdaki ifadesinde somutlanan kendi gücünü görme gerçekliği kavrama, başarmakta kararlılık gösterme, ısrarcı olma ve de başarmak için hiçbir fedakarlık ve özveriden kaçınmama anlayışına sahip olalım.**

Elbette bunu proletaryanın öncü müfrezesi Partimiz kendi başına yapacak değil. En üst organından en alt organına, alt düzey örgütlenmelerine kadar bütün bir Parti kitlesiyle yapacak. Az ya da çok bu sürece hepimizin katacağı bir şeyler var. Bu sürece hepimiz kendimizi katacak ve Partimize elimizden gelenin en iyisini sunacağız/sunmalıyız. Tabi bunu sunmak için de ilk önce kendimizi değiştirecek "yeni insan"ı kendi içimizde yaratacağız/yaratmalıyız. Bunun için de zaaflarımıza yönelmeli, onları aşmalı, aşamadığımızı, aşmakta zorlandığımızı ise Partiye açıp yardımcı olunmasını istemeliyiz. **"Yeni insan"ı yaratmanın biricik yolu "Partiye kapalılığımızı" aşmakla olacak. Bu da her şeyimizi kendimizi Partiye açmakla olacaktır. Ancak bu şekilde sınıf mücadelesinde daha aktif hale gelebiliriz. Aksi bize ve Partimize zarar verecektir.**

Bu gerçeklikten hareketle ben de "kapalılığımı" aşma yönelimi içerisindeyim. Bu olumlu bir gelişme benim açımdan. Ancak çelişki bitmiyor. Birini bir diğeri izliyor. Bu yaşamın diyalektiği, olması gereken ve olan.

...

Yoldaşlar tarafından eleştirilen bir dizi pratiğime ve nedenlerine ilişkin söyleyeceklerim şunlardır:

Uzunca bir süredir var olan, nöbete karşı olması gerekenden uzak/olumsuz yaklaşımım hala olumluluğa evrilmiş değil. Bu durum, bugüne kadar bu sorunun nedenini-niçinini derinlemesine sorgulayamamamdan kaynaklı. Aldığım önlemler

daha çok sonuca yönelikti. Yani pansuman önlemler. Tabi bu da nöbet noktasında esaslı bir gelişmenin olmamasını beraberinde getirdi.

...

Nöbetlerde, nöbetten kopuyorum, başka şeyler (maceracılıkla dolu eylemler, günlük yaşamda karşılaştığım bazı sorunlar, gerillaya katılmadan önceki yaşamımdan bazı kesitler) düşünüyorum zaman zaman. Bu duruma esasta zemin sunan **rahatçı yönüm**. Nasıl mı? Bazen nöbette ayakta durmak zor geliyor (oysa nöbet çevreye dikkati gerektiren ve bu ihtiyaca uygun konumlanılması gereken bir görev). Bazen yorgunluktan kaynaklı ayakta durmanın zorluğundan (veya tek başına ayakta durmaktan bile) sıkılıyorum. Sıkılınca da sıkıntımı başka şeyler düşünerek gidermeye çalışıyorum. Bu üzerinde uzun uzadıya düşünülerek yapılmış bir davranış değil. Tamamen rahatçılığımızın önünü (nöbet özgülünde) açık tutmamızın doğal ve kaçınılmaz sonucu. Böyle olunca da çevreye, telsize vb. dikkat gerektiren nöbeti amacına uygun tutamıyorum. Sonuçta bu durum nöbetin önemini, gerekliliğini, bizim için ne anlam ifade ettiği gerçeğini rahatlığıma feda (!) etmeye götürüyor beni.

Eleştiriye konu olan bu pratiğimde sorun sadece bununla sınırlı değil. Nöbet pratiğimi olumsuz etkileyen nöbet dışında başka konularda yoğunlaşmam da; yoğunlaştığım, düşündüğüm konuların içeriği de başlı başına bir sorun... Bir süredir ailemi düşünüyorum, özlem duyuyorum. Yine bir süredir geçmiş yaşamıma özlemi ifade eden olaylar geliyor aklıma. Bu ne kadar az da olsa geçmiş yaşantıma özentim olduğunu gösteriyor. Bunun belirtilerini taşıyor. Eğer önünü açarsam beni çok ciddi savruluşlara götürecektir. Bu benim niyetimden bağımsız böyle.

Aynı zamanda sonuç olarak bunları fark ettiğimde şöyle düşünüyorum: Ben bunları nasılsa gördüm şimdi kendime yönelir düzeltirim. Bunu bir de örgüte açmaya gerek yok. Hem bu pratikle karşılaşmış olan gerçekliğimin bilinmesi halinde hakkımda ne düşünülür, hatta örgüte açarsam bu sorunlar önümü tıkar, ben bunları kendi içimde çözersem önüm de tıkanmamış olur: Mücadelenin daha üst sorumluluklarını yerine getirmeye hazır görüntüm de bozulmaz (yani konumum sarsılmaz (!!?) Hem benden sonra gerillaya katılan yoldaşlardan geride kalırsam doğru da olmaz. İlerlemeliyim ve bu sorunları da kendi içimde çözmeliyim diyorum. Bu "allahına kadar" **kapalılıktır**. Bu kapalılığın altında "allahına kadar" kariyerizm vardır. Biraz düşündükten sonra (kariyeristliğe ve kapalılığa düşmeme yönündeki küçük çabalarımla dahi) yaptığım daha doğrusu düştüğüm yanlışı fark ediyorum. Ve o zaman da kendi kendime; apolet hayallerimi bir kenara bırakmalıyım ve bunun ürünü olarak olumsuzluklarıma yarattığım gerekçeleri bir kenara atmalıyım, bu gerekçelerle kendimi kandırmaya çalışmamalıyım, kendimi bile ikna edemediğim bu gerekçelere sığınarak olumsuzluklarımdan kurtulmam mümkün değil; mücadelenin daha üst görevlerini omuzlama isteğimi, kariyerist istemlerimden arındırarak pratiğe geçirmeye çalışmalıyım. Yoksa bu durumun bugün belki olmasa bile yarın kesin zararı olur. (Neden yarın? Niyetim devrime, Partiye hizmet (!) ya onun için yarın.) Halkımızın dediği gibi 'keser döner sap döner, gün gelir hesap döner' bir bakmışsız yarın derken mücadelenin içindeki bu günümüz bile tartışılır" diyorum.

Yani sonuç olarak ben kariyerist olmak istemiyorum, bunun için çaba sarfediyorum. Ancak bunun muazzam zemini var.

Yani sonuç olarak ben sorunları kendi içimde çözeyim derken kapalılığa düşüyorum. Bunun için de sorunlarım çözülmüyor, olumsuz pratiklerim tekrar ediyor. Şimdi hiçbir kaygı taşımadan gördüğüm zaaf, eksik, yanlış ve hatalarımı örgüte açmalıyım diyorum (ve bu yazıyı da onun için yazıyorum) ve kapalılığa düşmemeye, kapalı davranmamaya çalışıyorum, eksik de olsa. Ancak böyle davranırsam olumsuzluklarımdan arınacağımı, değişmeye zemin sunacağımı biraz pratikle kafamı vura vura da olsa görebiliyorum.

POLAT